

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Spes & Fiducia, Cuius Iudicisqve Dei, Erga Homines In Hac
Vita Existentes, Firmata**

Stengel, Georg

[S.l.], 1645

§. 7. Deus patri filium prodigum recipienti similis, iniustos patitur
murmuratores.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49823](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49823)

oculis malè affecti sunt, luce; ita pessimi quique ipsa offenduntur bonitate. At ignoscit vni, non ignoscit alteri? *Quòd DEVS alijs gratuita vocatione conuersis misericordiam largitur indebitam, non ad dispensatoris iniustitiam, sed ad donantis misericordissimam liberalitatem, veritatis ratione referendum est. An audebit debitor creditorem iniquitatis arguere? si alteri donans ab eo, quod debitum exegerit? Si ergo inter contractus hominum, nullus ex hoc presumptionis locus est, ut à se dicat debitor iniuste exigi, quia scit alij debitori ab eodẽ, quod debebat, creditore donatum: quis in tantam insaniam prophane vocis erumpat, ut iniustitia Deum arguat, si vni indebitam donauerit gratiam, & alteri debitam reddiderit pœnam? Ita est, & tamen est, qui murmuret.*

§. VII.

Deus patri Filium prodigum recipienti similis iniustos patitur murmuratores.

Sed non idcirco Deus desinit esse bonus, qui eiusmodi murmuratori respondet: *An oculus tuus nequam est, quia ego bonus sum? itẽmque: Non licet mihi, quod volo, facere? Quod est tertium exemplum, cui, vt quartum addam: Verum est, multos, cum filio illo adolescentiore, accepta substantia sua, peregrè,*

S. Aug. l.
de. Præ-
dest. &
gratia.
cap. 3.

Matt. 20.
15. Luc. 15.
12.

peregrè, à Deo proficisci, atque *in regione
longinquam*, & *ibi dissipare substantiam suam*
(omnes dotes spirituales, cum ipsa diuina
gratia animaque sua) *uiuendo luxuriose*: ne-
que dignos esse, qui, fame coacti, domum
reuertentes à Patre cœlesti recipiantur. Deus
tamen sua bonitate dignum iudicat, vt eti-
am tales recipiat. *Cum* igitur *adhuc longè* est
talis, *videt illum pater ipsius*, & *miserordia*
mouetur: vnde *ultro accurrens* cadit *super*
collum eius, & *osculatur eum*. Gaudet enim
conuersione hominis à peccato respiscen-
tis. Et tam prompta est illius misericordia,
vt præstò sit ad se venire volentibus, illisq;
obuiam occurrat, qui consilia, de vita mu-
tanda moliri incipiunt. Nam, *desiderium*
pauperum exaudivit Dominus, *preparationem*
cordis eorum audivit auris tua, ait David. Et
iterum: *Dixi: confitebor aduersum me iniusti-*
tiam meam Domino, & tu remisisti impietatem
peccati mei. Et erit, inquit Deus, *antequam*
clament, ego exaudiam; adhuc illis loquenti-
bus, ego audiam. Qua de caussa dicebat Na-
thanieli Seruator: *Priusquam te Philippus vo-*
caret, cum esses sub ficu, vidi te. Certè sit li-
cet indignus peccator, quem respiciat su-
prema illa maiestas, tamen tantò est miseri-
or, &

or, & hinc miserabilior, quanto ipsa miseratione indignior. Vbi enim maior miseria, ibi maior est causa miserendi. Et quem decet misericordiam magis tangi, quam Patrem? quem magis par est, miserrimis succurrere, quam felicissimum? Si, apud Angelos, *ma-* Luc. 15. 7.
ius est gaudium, super uno peccatore poenitentiam agente, quam super nonaginta novem iustis, qui non indigent poenitentia; cur non idem gaudium sit, apud Dominum Angelorum? Qui tamen de hac ipsa bonitate sua necessarium ducit, se excusare, sicut pater ille, tum apud seruos, tum, apud maiorem natu filium, se se excusavit. Ne enim serui mirarentur, tam splendidum, propter vnum seminudum adolescentem, & degenerem natum, apparari conuiuium, dixit: *Quia hic filius meus mortuus erat, & reuixit.* Nimirum etsi veste scissili & lacera amictum, etsi vultu squallidum, & pallore extremam famem restante luridum; tamen filium suum agnoscit; & quem dudum perditum atque pro mortuo habuerat, non aliter censet accipiendum, ac si à mortuis extitisset. Quid ni serui mirati essent tantam bonitatem? cum *filius ipse eius senior in agro astitum diei &* Luc. 15. 25.
laborem passus, re intellecta, indignatus sit,
 & no-

& noluerit introire, patrique ad eam egredienti, ac ad conuiuium roganti dixerit: *Ecce tot annis seruius tibi, & nunquam mandatum præterini, & nunquam dedisti mihi hædum, ut cum amicis meis epularer: sed postquam filius tuus hic, qui deuorauit substantiam suam cum meretricibus, venit, occidisti illi vitulum saginatum.* Ad hunc modum, multi, qui se putant semper vitâ vixisse illibatam, tacita cogitatione, indignantur, quando vident grauissimos & publicos peccatores maximis donis diuinis ornari, & sæpe beatissima morte, post exactos, in omni scelere, multos annos, decedere. Sed defendit se Deus, à misericordia non nisi in miseros exhibenda; & tranquillat animum vel in inuidias, vel in indignationes ebullientem. *Fili, inquit, tu semper mecum es, & omnia mea tua sunt: epulari autem & gaudere oportebat, quia frater tuus hic, mortuus erat, & reuixit: perierat & inuentus est.* Noli ergo indignari, tu Iudæ; si populi Gentilium maiore gratia diuini luminis ac fidei illustrantur. Noli tu, qui tibi iustus videris, putare, Deum iniustum esse, si peccatores recipit ad se reuertentes. *Tolle, quod tuum est, tuâque gratia contentus esto; Deum non vis esse Deum, si non*

non vis esse misericordem. *Dominus patiens* Num. 14
est multa misericordia, auferens iniquitatem 18.
 & scelera, inquit Moyses. Quid quòd neq;
 se iustum esse ostendit, qui iustum Deum ac-
 cusat; qui peccatoribus inuidet; qui deniq;
 se iustum existimat, & tanquam iustum ia-
 ctans ait: *Nunquam mandatum tuum pre-* Luc. 15. 29
terui. Nihil mihi conscius sum; ait Apосто- 1. Cor. 4
lus, sed non in hoc iustificatus sum. Quid ergo 4.
 alijs vult misericordiam inuidere, qui ea
 ipse indiget? *Dicendum est,* ait S. Chryso-
stomus, quòd nullus sanctorum dolet in talibus,
immo bona aliorum sua existimat.

§. VIII.

Misericordia Christi erga latronem in cruce.

Nostri igitur existimemus omnia eius-
 modi bona, quæ, dum alijs à bono Deo ex-
 hibentur, nostra fiunt charitate, nostra i-
 mitatione; vt discamus, non desperare, e-
 tiam si in peccatis consenuerimus. Hinc in
 quintum exemplum, Latro ille manifesta-
 rius iam iam acturus erat, in patibulo, ani-
 mam, & vix agere cæperat pœnitentiam,
 pauca illa pronuncians: *Domine memento* Luc. 23.
mei, cum veneris in regnum tuum, cum sta- 42.
 tim à mitissimo IESV audiuit: *Amen dico ti-*
bi, hodie mecum eris in Paradiso. Petiuerat il-